

у главе или одељке. Такав је рецимо Устав САД од 1787. који се састоји само из седам великих чланова обележених римским бројевима, с тим да рецимо члан I има чак десет одељка, члан II четири одељка, члан III три одељка и члан IV четири одељка што говори да то и нису прави чланови, већ пре одељци (главе) с обзиром да садржински обухватају једну целину материје, уставних односа које регулишу. Ова терминологија Устава САД збуњује јер по њој испада да члан обухвата одељке а не обрнуто, но без обзира на ову термиолошку збрку, и америчке уставне норме се групишу у сродне целине или материју. Најшире, најкрупније целине уставних норми су делови и они обухватају одељке или главе с њиховим члановима. И делови као најшира целина уставних норми имају своје називе, као рецимо у нашем најновијем Уставу од 2006.

Први део – Начела Устава;

Други део – Људска и мањинска права и слободе,

Трећи део – Економско уређење и јавне финансије,

Четврти део – Надлежност Републике Србије,

Пети део – Уређење власти,

Шести део – Уставни суд,

Седми део – Територијално уређење,

Осми део – Уставност и законитост, и

Десети део – Промена устава.

Као најшира целина норми у систематици уставне материје и делови су тематски хомогени, сродни. То значи да обухватају истородне норме које регулишу једну читаву област односа, што је правило, осим у случају дела који се односи на „Основне одредбе“ или „Опште одредбе“ који је тематски хетероген јер садржи норме којим се не уређује једна област односа, него постављају начела целокупног уставног уређења. Има и устава који немају делове, што значи да они нису обавезни у систематици уставне грађе. Поједини уставни своје чланове или параграфе сврставају само у одељке или главе, као што је био случај са нашим Уставом СР Југославије од 1992. који је садржавао десет одељака или Устав Републике Србије од 1990. који је садржавао девет